

Publicerad 2006-12-01 22:57 av Isabella

trasdocka, !

Jag är hans trasdocka, men han sitter på min axel och viskar, rätt - fel - bra - dåligt. hånar min glädje och älskar mitt självhat. När jag plågar mig själv så skrattar han elakt och när jag släcker lampan, tar av mig kläderna och tar på mig en alltför stor t-shirt så är han där, drar i mig viskar att han förstår varför jag är ensam, förstår varför jag inte har någon självkänsla. Han drar i mitt hår och river mig på ryggen, äcklar mig - skadar mig och gör mig permanent illa. Burrar in sig under min hud och låter tystnaden lägga sig innan han säger att gud har för länge sen övergett mig och tårar tvingar sig fram. Förtvivlan och ängsel tränger sig fram och han skrattar ännu en gång hånfullt. Kylan tar sig in, och all värme och kärlek verkar ha gömt sig. Han vinner och han vet det. Jag orkar inte kämpa emot, orkar inte vara glad endast för att sedan brytnas ner. Jag är hans leksak och han behandlar mig som en trasdocka, sliter upp mina sömmar och släpar mig efter sig. . Spruckna läppar, mörka ringar under ögonen - svullna efter en hel natts tårar följda av ångest. Magknip och huvudvärk är min dagliga dos av skuld. Han ler åt mitt öde. Ser inte bortom det här, det jag är, det jag lever i - jag är hans trasdocka, men han sitter på min axel.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Isabella med Poeter.se id #383 innehar upphovsrätten